

2. avgust EVZEBIJ

Doma je bil z otoka Sardinija, kjer se je rodil okoli leta 283. V mladih letih je prišel v Rim, kjer naj bi prejel krst iz papeževih rok. Pri njegovem krstu, pripoveduje pobožna legenda, so videli angele, ki so Evzebija dvignili iz krstilnice. Ko je bil posvečen v duhovnika, nadaljuje legenda, pa je bila njegova svetost že tolikšna, da so mu pri prvi maši, ki jo je daroval, stregli angeli. Kot duhovnik je – to je zanesljivo – nekaj časa opravljal službo lektorja rimske duhovščine. Leta 340 je bil posvečen v škofa s sedežem v mestu Vercelli, ki je bilo močno arijansko gnezdo. Legenda ve povedati, da so arijanci pred prihodom novega škofa zapahnili vrata vseh cerkva v mestu. Škof Evzebij je šel pred največjo cerkev, posvečeno Materi Božji, in pokleknil pred njenimi glavnimi vrati. Tisti hip so se sama od sebe odprla vrata vseh cerkva v mestu. Kot škof se je Evzebij leta in leta bojeval proti zmotnim naukom arijanstva, ki ga je na območju svoje škofije s svojim sardinskim značajem tudi uspešno dokončal. Sicer pa je bil Evzebij prvi škof na evropskem Zahodu, ki je po zgledu vzhodnih Cerkev za svoje duhovnike vpeljal skupno življenje. V tem ga je nekaj desetletij kasneje posnemal tudi sv. Avguštin, škof v Hiponu v severni Afriki. Iz njegove duhovniške skupnosti je nastal red avguštincev, ki si je za svojega zavetnika izbral sv. Evzebija. Evzebij je umrl v visoki starosti 88 let v Vercelliju, in sicer 1. avgusta leta 371. Legenda pripoveduje, da so ga arijanci, ki jim je Evzebij tako nasprotoval, pobili s kamenjem.

7. avgust KAJETAN

Je ustanovitelj reda teatincev, katerega člani so si zadali nalogo pri apostolskem delovanju čim zvesteje posnemati Kristusa v popolni nenavezanosti na svetne dobrine. Duhovnik je postal, ko se je njegovo življenje prevesilo že v drugo polovico. Za ta korak se je odločil, ko je spoznal, da bo kot duhovnik lažje "s telesom in z dušo posnemal Jezusa". Hotel je biti tak duhovnik, ki bo ljudem z besedo in življenjem znal približati Kristusa.

Izšel je iz plemiške družine Tiene, ki je dala vrsto učenjakov, državnikov in vojskovodij. Rodil se je v oktobru leta 1480 v Vicenzi. Zelo zgodaj je izgubil očeta in za vzgojo je tako poskrbela mati. Ta je redno hodila v dominikansko cerkev, v kateri je imela družina Tiene svojo kapelo. Tako je Kajetan zgodaj prišel v stik z dominikanci, kar je odločilno vplivalo na njegovo življenje. Na univerzi v Padovi je študiral pravo. Študij je končal z doktoratom iz cerkvenega in civilnega prava. Nekaj let kasneje srečamo Kajetana v Rimu, kjer je opravljal službo ravnatelja papeške pisarne. To je bil čas renesančnih papežev, ki so sicer skrbeli za umetnost, niso se pa odlikovali po pobožnosti in svetosti. V njem oglašala želja, da bi ustanovil družbo izobraženih duhovnikov, ki bi živeli kakor redovniki. Zamisel je uresničil leta 1524, ko je ustanovil red teatincev. Umrl je 1547. Na njegovo željo so ga pokopali tam, kjer so pokopavali mestne ubožce; pozneje so njegove posmrtno ostanke prenesli v cerkev sv. Pavla v Neaplju.

18. avgust HELENA

Helena je bila mati cesarja Konstantina Velikega, ki je leta 313 dal krščanstvu v rimski državi svobodo. O njeni mladosti je malo znanega. Rodila se je okoli leta 255 v Mali Aziji. Menda je bila gostilničarka, ko se je vanjo zaljubil rimski častnik Konstancij Klor. Poročila sta se v mestu Naissus (današnjem Nišu v Srbiji). Leta 274 se jima je rodil sin Konstantin. Ko je Konstancij Klor postal sovladar cesarja Maksimijana, vladarja zahodnega dela rimskega cesarstva, se je ločil od Helene ter se poročil z Maksimijanovo pastorko Teodoro. Toda pred smrtjo je za svojega naslednika določil Heleninega sina Konstantina. Ta je poklical svojo mater Heleno k sebi na dvor v Trier v sedanji Nemčiji, ji dal sezidati lepo palačo, ji podelil naslov cesarice ter dal kovati novce z njeno podobo. Ko je Konstantin leta 312 v znameniti bitki pri Milvijskem mostu pred Rimom z znamenjem križa na vojaškem praporu premagal Maksencija, je naslednje leto dal krščanstvu v rimskem cesarstvu svobodo. Njegova mati Helena je kmalu zatem prejela sveti krst, Konstantin pa se je dal krstiti šele tik pred svojo smrtjo, leta 337. Njeno truplo je dal Konstantin prepeljati v Konstantinopol ali Carigrad, svojo novo prestolnico – vzhodni Rim, in sicer v cerkev svetih apostolov, kjer so leta 337 pokopali tudi njega. Postavil ji je veličasten nagrobnik iz rdečega kamna s križem na vrhu. Na Vzhodu so jo kmalu začeli častiti kot svetnico. Leta 841 so zemeljske ostanke svete Helene prenesli v francosko benediktinsko opatijo in tako se je njeno češčenje razširilo tudi na Zahod.

24. avgust JERNEJ (NATANAEL)

Med apostoli je bil tudi Jernej, ki ga sinoptiki (evangelisti Matej, Marko in Luka) pod imenom Bartolomej navajajo nekje v sredini seznama apostolov. Evangelist Janez pa na začetku svojega evangelija pripoveduje, kako je Božji Učitelj v svojo "šolo v naravi" poklical nekega Natanaela. Razlagalci Svetega pisma pravijo, da sta Natanael in Bartolomej – Jernej ena in ista oseba. Življenjepisci apostola Jerneja slikajo kot do kraja iskrenega in poštenega človeka. Bil je pravi 'Božji dar', kar pomeni ime Natanael, družbi Jezusovih učencev. Vanjo je prinašal vedrino, sproščenost. Doma je bil iz galilejske Kane, kjer je Jezus storil prvi čudež. Očetu je bilo ime Tolmaj (Bartolomej pomeni Tolmajev sin). V času, ko je hodil z Jezusom po Palestini, ni povedal ali storil nič takega, kar bi se evangelistom zdelo vredno zapisati. Po Gospodovem vstajenju ga srečamo z drugimi apostoli ob Genezareškem jezeru, kjer so lovili ribe, ko se jim je prikazal Vstali. Izročilo ve povedati, da je Jernej oznanjal evangelij v Indiji, Mezopotamiji, v raznih pokrajinah Male Azije, Armeniji in morda celo v Egiptu. Umrl naj bi mučeniške smrti v armenskem glavnem mestu Albanopolis: na ukaz kralja Astiaga so mu živemu potegnili kožo s telesa, potem pa ga obglavili ali križali.